

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobkyně: **T. K.**, nar. X
st. přísl. X
t. č. pobyt: X
doručovací adresa: X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 23. 9. 2019, č. j. OAM-268/ZA-ZA11-VL11-2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobkyně nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se domáhala zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10 a) odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a řízení postupem podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

II. Žaloba

2. Žalobkyně především namítala, že v jejím případě nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení, neboť její opakovaná žádost neměla být žalovaným posouzena jako nepřipustná. Bylo nesprávně posouzeno, zda se v rámci řízení o opakované žádosti objevily nové skutečnosti, které by založily povinnost žalovaného opětovně meritorně posoudit její žádost.
3. Žalobkyně dále odkázala na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96. Z něj pak podle ní plyne, že opakovaná žádost o mezinárodní ochranu je dána nejenom v situaci, kdy žadatel tvrdí nové okolnosti, ale i pokud novou skutečnost představuje změna situace v zemi původu žadatele. Případnou změnu v zemi původu musí správní orgán posoudit z moci úřední, i kdyby žadatel v tomto směru nic konkrétního neuváděl a navíc s ním nebyl ani proveden nový pohovor. Správní orgán je pak povinen v souladu s § 23 c zákona o azylu shromáždit dostatečně aktuální, přesné a relevantní informace o zemi původu, aby mohl objektivně posoudit, zda k určité významné změně došlo či nikoliv. Žalovaný však v odůvodnění rozhodnutí toliko zmínil výčet zpráv, z kterých vycházel, aniž by uvedl, jaké konkrétní informace z nich dovodil. Rozhodnutí žalovaného tedy postrádá odůvodnění ve vztahu k tomu, že nedošlo k zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V tomto ohledu je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný především uvedl, že žalobkyně žádá o udělení mezinárodní ochrany potřeť. Poprvé požádala dne 11. 8. 2016. Rozhodnutí správního orgánu ze dne 9. 1. 2017, č.j. OAM-100/LE-BE02-BE04-2016 (nabylo právní moci dne 25. 1. 2017) ji nebyla mezinárodní ochrana udělena. Žaloba ani kasační stížnost proti tomuto rozhodnutí nebyla úspěšná. Řízení o druhé její žádosti bylo zastaveno postupem dle § 25 písm. j) zákona o azylu. V průběhu první žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně uvedla, že se obává návratu na Ukrajinu z důvodu vyhrožování ukrajinskou mafií kvůli udání jejího bývalého přítele Policii ČR. Tvrzeným důvodem její třetí žádosti je pak obava, že je rusky mluvící a v této souvislosti se bojí o svůj život v případě návratu na Ukrajinu. Ve své opakované žádosti uvádí žalobkyně sice odlišné důvody, avšak se jedná o skutečnosti z hlediska zákona o azylu irelevantní a zjevně účelově uvedené. Žalovaný si rovněž opatřil dostatečné podklady o zemi původu.

IV. Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobkyně uplatnila v žalobě (§ 75 odst. 2 s.r.s), jakož i řízení, které předcházelo jeho

vydání, a ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

6. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
7. Soud k věci uvádí, že řízení o žádosti žalobkyně bylo zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu z důvodu, že se jednalo o opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany [§ 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu]. Jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, institut opakované žádosti neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti, ale jeho hlavním účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit bez vlastního zavinění během předchozího řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, a rozsudek rozšířeného senátu téhož soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96, publ. pod č. 2642/2012 Sb. NSS). Koncept opakovaných žádostí je založen na existenci nových skutečností nebo zjištění, které musí mít určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008 - 57, ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, či ze dne 9. 1. 2019, č. j. 5 Azs 199/2019 - 27). Z uvedené judikatury dále vyplývá, že v případě přezkumu rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu podle § 25 písm. i) zákona o azylu ve spojení s § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona se krajský soud z povahy věci zaměřuje na revizi úvahy žalovaného, zda skutečně opakovaná žádost o mezinárodní ochranu neobsahovala nové skutečnosti, které žadatel bez svého zavinění nemohl uplatnit již v žádosti předchozí.
8. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobkyně jako důvody první žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že obává návratu na Ukrajinu z důvodu vyhrožování ukrajinskou mafií kvůli udání jejího bývalého přítele Policii ČR. Tvrze, že důvodem její opakované žádosti je, že se narodila v Kazachstánu, kde žila 25 let. Je rusky mluvící. Na Ukrajině přitom zavírají a ničí pravoslavné kostely, pravoslavní lidé jsou biti a zabíjeni. Na Ukrajině jsou nacionalisti, banderovci. Měla tam problémy s nacionalisty, a proto odjela do ČR. Bojí se o svůj život.
9. Soud k věci předně odkazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41, rozsudek ze dne 26. 2. 2004, č. j. 5 Azs 50/2003 - 47, usnesení ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014 - 48, či rozsudek ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 Azs 214/2016 - 32), z níž vyplývá, že primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je samotný žadatel o udělení mezinárodní ochrany. Břemeno tvrzení stíhá žadatele o udělení mezinárodní ochrany a správní orgán tedy nemá povinnost hodnotit v řízení jiné skutečnosti než ty, které uvádí žadatel, či za něj azylově relevantní důvody dokonce domýšlet. Soud přitom nezjistil a žalobkyně to ani v žalobce netvrdila, že by neměla v průběhu předcházejícího správního řízení možnost uvést vše, co považuje za relevantní z hlediska udělení mezinárodní

ochrany. Byl s ní veden pohovor a byla poučena o povinnosti uvést pravdivě a úplně všechny skutečnosti nezbytné pro úplné zjištění podkladů pro vydání rozhodnutí. Soud souhlasí se žalovaným, že se nejedná o skutečnosti, který by žalobkyně nemohla uplatnit v předchozím řízení.

10. Soud nadto k věci uvádí, že v souladu s § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu Ukrajinu, s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů. Zařazení Ukrajiny na tento seznam znamená, že Ukrajina (s příslušným teritoriálním omezením) splňuje výše uvedené podmínky pro označení země za bezpečnou podle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Žalobkyně přitom před svým příchodem do ČR pobývala v Ternopilské oblasti. Jak přitom uvedl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017 - 38, *„v rozhodnutí o další opakované žádosti musí být alespoň stručně uvedeno, proč k relevantní změně nedošlo a jaké podklady o tom vypovídají.“* Z navazující judikatury pak vyplývá, že za situace, kdy v mezidobí nedošlo ke zhoršení bezpečnostních poměrů a stěžovatel neuvedl ani žádné nové skutečnosti důležité pro rozhodnutí o mezinárodní ochraně, lze *„uzavřít, že žalovaný druhé řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil v souladu s § 25 písm. i) zákona o azylu.“* Žalovaný v rozhodnutí uvedl podklady, z nichž vycházel, tj. Informace OAMP Ukrajina situace v zemi - Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby ze dne 25. 4. 2019 a z Informace MZV ČR, č.j. 131226-6/2019-LPTP ze dne 15. 8. 2019. Žalobkyně byla přitom s podklady rozhodnutí seznámena a nenavrhla jejich doplnění. Soud dále k věci uvádí, že pokud žadatel o mezinárodní ochranu pochází z bezpečné země původu, předpokládá se, že jeho žádost o mezinárodní ochranu je nedůvodná, protože mu v zemi původu nehrozí pronásledování ani vážná újma. Tato domněnka je však vyvratitelná a každý žadatel pocházející z bezpečné země původu má možnost prokázat, že v jeho konkrétním případě by se domněnka bezpečnosti uplatnit neměla. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že v takovém případě leží hlavní odpovědnost na prokázání toho, že se o bezpečnou zemi původu nejedná, právě na žadateli (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2020, č. j. 10 Azs 232/2020 - 32, ze dne 23. 9. 2020, č. j. 6 Azs 209/2020 - 29, ze dne 24. 9. 2020, č. j. 1 Azs 49/2020 - 32, ze dne 30. 9. 2020, č. j. 9 Azs 185/2020 - 30, či ze dne 24. 11. 2020, č. j. 4 Azs 229/2020 - 32). Správní orgán vycházel ze shora uvedených pokladů a je zřejmé, že neshledal zhoršení situace v domovské zemi žalobkyně. Žalobkyně přitom ani nepředložila žádné podklady, na základě kterých by bylo možno dovodit nesprávnost závěrů žalovaného.
11. S ohledem na výše uvedené neshledal soud žádnou žalobní námitku důvodnou a žalobu proto zamítnul.

IV. Náklady řízení

12. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti a žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. srpna 2021

v.r.

JUDr. Petr Polách,
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.